

Zdaj moj rajon je iz dneva v dan bolj tésen.
Tudi lasjé so mi že zasiveli,
režé mi silijo zobjé iz dlesen,
brez bleska, dolgi, vsi porumeneli,
zdravniki priporočajo mi česen,
dieta, mir, ogljikove kopeli.
To vem za petdeseti rojstni dan,
da ociganjen sem, ogoljufan.

In kje uspehi so, kje rezultati,
ko zaključuje slavna se epoha?
Če sem kaj znal, sem verze znal kovati,
še pes jih na Slovenskem ne povoha.
Tako ob žetvi tej se nebogati
veseli jubilant za ušesi čoha
in strašno ga skrbi, ko sega v žep:
Bog ve, če bo, ko umrém, še za pogreb.

A konec drugega petdesetletja,
ko stanoval v kristalni bom palači
spomladi in poleti sredi cvetja,
pridre drhal (častilci in laskači),
glasno tihotna moja razodetja
hvaleč, da vstop si k meni priberači.
Toda komornik moj vse odslovi:
„Pst! Ni sprejema. Ekscelenca spi.“

Dva soneta

Bogomil Fatur

I.

S tvojim pogledom vidim dneva svit,
Zakaj kar gledam sam, je vse temà,
skozenj je čudoviti soj prelit
čez mrzli kraj samotnega srca.

In kot sem truden, poln sramu, razvpit,
on me očisti bolečin in zla,
v njem je moj svet ko v topli dlani skrit,
kar nosim sam, mi pada vse na tla.

Kot angel božji, ki v zenico milo
se mu je sladko solnce pretočilo,
prinesla v noč srca si plamen svet —

V galero vklenjenemu tolažilo,
po tvojem čudežu se bo zgodilo,
če kdaj iz njé bom le za hip otet.

II.

Izobčen sem iz vaše glasne srede,
prijatelji, tovariši, ljudjé,
ki sredi zmede, bolečin in bede
premišljate usodo te zemljé.

Odrekel sam sem slasti se besede,
ki v njej iz stisk si poje pot srcé
in kakor ptič, ko v slap zelenja sede,
višave vse in vse širjave vé.

Oropan teh dolžnosti in pravic
se plazim skozi dni ko v rovu krt,
mi solnca žarek ne ogreva lic,

sem strt in grd ko ptič brez perotnic,
je z mano groza, strah, obup in smrt
in ni dlani, da smrtni dá mi prt.

Tistega lepega dne

Ciril Kosmač

Tistega lepega dne je bila pomlad že zdavnaj za gorami. Pobralla je, kakor se pravi, šila in kopita, jih zmetala v svojo pisano košaro, pograbila za locenj, stopila na pobočje in potegnila iz doline svoj široki rahli plašč ter ga vlekla počasi više in više skozi hoste in čez gmajne na visoke pologe, v severnejše kraje, kjer so jo pričakovale kmetije s smehom in hrepenenjem kakor čakajo otroci na pragu mater, ki je stopila v vas po ščepec soli in jim nemara prinese kos pekovskega kruha in prgišče cedel. V dolini so bile vijolice in trobentice, kadeče se brazde in prva detelja že lanski sneg. Tudi tista široka, skorajda nekam zaletela podjetnost, ki spomladi kmete naravnost obsede, da hkratu grabijo za delo na vseh koncih in krajih in da se jim od same pridnosti marsikaj kar zdrobi med šapastimi